

Nora Roberts

Op zoek naar de bron

Deel 2 van de *Teken van Zeven*-trilogie

Ter nagedachtenis aan mijn ouders.

ISBN 978-90-225-7395-2

ISBN 978-94-023-0486-2 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Hollow*

Vertaling: Karin Breuker

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München

Omslagbeeld © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet, Soest

© 2008 Nora Roberts. All rights reserved

© 2015 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Keep the home fires burning.

Lena Gilbert Ford

*The natural flights of the
human mind are not from
pleasure to pleasure, but
from hope to hope...*

Samuel Johnson

PROLOOG

Hawkins Hollow, juni 1994

Op een stralende zomerochtend verdronk er een dwergpoedel in het zwembad in de achtertuin van de familie Bestler. Lynne Bestler, die naar buiten was gegaan om snel een duik te nemen voor haar kinderen wakker werden, dacht eerst dat het een dode eekhoorn was. Dat zou erg genoeg zijn geweest. Maar toen ze de moed bij elkaar raapte om met een schepnet het warrige hoopje haar uit het water te vissen, herkende ze de geliefde Marcell van haar burens.

Eekhoorns dragen over het algemeen geen met bergkristallen ingelegde halsbandjes.

Lynnes man, gealarmeerd door haar gegil en de plons waarmee ze de ongelukkige hond met net en al in het zwembad teruggooide, kwam in zijn boxersshort naar buiten rennen. Het hysterische gesnik van hun moeder en het gevloek van hun vader, die het water in sprong om het net te grijpen en het lijkje naar de kant te slepen, wekten de tweeling van de familie, die in hun identieke My Little Pony-nachtponnen luidkeels begonnen te huilen. Het misbaar in de tuin trok de aandacht van de burens, die zich naar hun omheiningen haastten, net op het moment dat Bestler zich met zijn last uit het water sleepte. Omdat Bestler, net als veel andere mannen, een voorliefde had ontwikkeld voor stokoud ondergoed, bleek het gewicht van het water te veel voor het versleten elastiek.

Bestler kwam dus met een dode hond en zonder boxershort uit het zwembad.

De stralende zomerochtend in het dorpje Hawkins Hollow begon met schrik, verdriet, klucht en drama.

Slechts enkele minuten nadat Fox Ma's Pantry was binnengelopen om een anderhalveliterfles cola en een paar Slim Jims te kopen, hoorde hij van Marcells voortijdige dood.

Hij renoveerde samen met zijn vader een keuken in een pand aan Main Street. Mevrouw Larson wilde nieuwe aanrechtbladen en keukendeurtjes, een nieuwe vloer en nieuwe verf. Zij noemde het een opknappbeurt. Fox noemde het een manier om genoeg geld te verdienen om zaterdagavond met Allyson Brendon pizza te gaan eten en naar de bioscoop te gaan. Hij hoopte haar daarna naar de achterbank van zijn oude Volkswagen Kever te lokken.

Hij vond het niet erg om te werken met zijn vader. Hij hoopte vurig dat hij niet de rest van zijn leven met hamer en cirkelzaag in de weer hoefde te zijn, maar hij vond het niet erg. Zijn vader was altijd gemakkelijk gezelschap, en als hij dit deed, hoefde hij tenminste niet in de tuin te werken en op hun kleine boerderij voor de dieren te zorgen. Het gaf hem ook gemakkelijk toegang tot cola en Slim Jims, twee artikelen die nooit maar dan ook nooit in het huishouden van de familie Barry-O'Dell werden aangetroffen.

Daar regeerde zijn moeder.

Hij hoorde het verhaal van de hond van Susan Keefaffer, die zijn aankopen aansloeg, terwijl een paar mensen die op een junimiddag niets beters te doen hadden, met hun koffie bij de toonbank stonden te roddelen.

Hij kende Marcell niet, maar Fox had een zwak voor dieren en hij voelde dan ook een steek van medelijden met de ongelukkige poedel. Dat werd enigszins verlicht door het beeld van meneer Bestler, die hij wel kende en die, in Susan Keefaffers woorden, piemelnaakt naast het zwembad in zijn achtertuin had gestaan.

Hoewel Fox treurig werd bij het idee dat een arme hond was verdronken in een zwembad, legde hij op dat moment geen verband met de nachtmerrie die zijn twee beste vrienden en hij zeven jaar eerder hadden doorgemaakt.

Hij had de avond ervoor gedroomd van bloed en vuur, en van stemmen die eentonig zongen in een taal die hij niet verstond. Maar goed, hij had dan ook samen met zijn vrienden Cal en Gage twee video's gekeken: *Night of the Living Dead* en *The Texas Chainsaw Massacre*.

Hij bracht de dode dwergpoedel niet in verband met de droom, of met wat er de week na zijn tiende verjaardag door Hawkins Hollow had geraasd. Met wat er was gebeurd na de nacht die Cal, Gage en hij hadden doorgebracht bij de Heidense Steen in Hawkins Wood, toen alles was veranderd, voor hen en voor The Hollow.

Over een paar weken zouden Cal, Gage en hij alle drie zeventien worden, daar dacht hij aan. Baltimore maakte dit jaar verdomd veel kans om kampioen te worden, dus daar dacht hij ook aan. Dit jaar was zijn laatste jaar op de middelbare school, wat betekende dat hij eindelijk boven aan de voedselketen stond en plannen kon gaan maken voor zijn studie.

Voor een zeventienjarige waren heel andere dingen belangrijk dan voor een jongen van tien. Bijvoorbeeld de vraag of hij seks zou hebben met Allyson Brendon.

Dus toen hij over straat terugliep, een magere jongen die het slungelige stadium van de adolescentie nog net niet was ontgroeid, met zijn dikke bruine haar samengebonden in een kort staartje en zijn goudbruine ogen verborgen achter een Oakley-zonnebril, was het voor hem niets meer dan een doodgewone dag. Het dorp zag er net zo uit als altijd. Netjes, een beetje ouderwets, met de oude bakstenen huizen en winkels, de geschilderde veranda's en de hoge stoepen. Hij keek achterom naar de Bowl-a-Rama op het plein. Het was het grootste pand van het dorp en Cal en Gage werkten er allebei.

Als zijn vader en hij klaar waren voor vandaag, zou hij er wel even langsgaan om te zien of er iets te beleven was.

Hij stak over naar het huis van de familie Larson, stapte door de open voordeur naar binnen en hoorde de vloeiende klanken van de Mississippi-blues van Bonnie Raitt uit de keuken stromen. Zijn vader zong met zijn heldere, rustige stem mee, terwijl hij controleerde of de planken die mevrouw Larson in haar voorraadkast wilde hebben waterpas waren. Hoewel de ramen en de achterdeur zo ver mogelijk openstonden, rook de ruimte naar zaagsel, zweet en de lijm die ze die ochtend hadden gebruikt om het nieuwe formicablad aan te brengen.

Zijn vader werkte in zijn oude Levi's-broek en Give Peace a Chance-t-shirt. Zijn haar was tien centimeter langer dan dat van Fox en zat in een staart onder een blauwe bandana. De baard en snor die hij zo lang Fox zich kon herinneren had gehad, had hij afgeschoren. Fox was er nog steeds niet aan gewend om zo veel van zijn vaders gezicht – en er zo veel van zichzelf in te herkennen.

‘In Laurel Lane is een hond verdronken in het zwembad van de familie Bestler,’ zei Fox, en Brian onderbrak zijn werk om zich naar hem om te draaien.

‘Dat is verrekte zielig. Weet iemand hoe het is gebeurd?’

‘Niet echt. Het was zo’n klein poedeltje, dus ze denken dat hij erin is gevallen en er niet meer uit kon komen.’

‘Je zou denken dat iemand hem wel had horen blaffen. Wat een afschuwelijke manier om aan je eind te komen.’ Brian legde zijn gereedschap neer en keek zijn zoon glimlachend aan. ‘Geef mij eens zo’n Slim Jim.’

‘Welke Slim Jim?’

‘Die in je achterzak. Je hebt geen tas bij je, en je bent niet lang genoeg weggebleven om Hostess Pies of Twinkies naar binnen te werken. Ik wed dat je Jims bij je hebt. Als ik er een van je krijg, hoeft je moeder niet te weten dat we chemicaliën en bijproducten van vlees

hebben gegeten. Dat heet nou chantage, jongen van me.'

Fox snoof en haalde ze tevoorschijn. Hij had er speciaal voor dit doel twee gekocht. Vader en zoon pakten hun lekkernijen uit, namen een hap en kauwden in volmaakte harmonie. 'Het aanrecht ziet er goed uit, pap.'

'Ja, zeker.' Brian liet zijn hand over het matglanzende oppervlak glijden. 'Mevrouw Larson is geen liefhebber van kleur, maar het is goed werk. Ik weet niet wie ik als schoothondje moet nemen als jij gaat studeren.'

'Ridge is de volgende,' zei Fox, denkend aan zijn jongere broertje.

'Ridge kan nog geen twee minuten een maat onthouden, en als hij een lintzaag gebruikt, staat hij er waarschijnlijk zo bij te dromen dat hij zijn eigen vingers eraf zaagt. Nee.' Brian haalde glimlachend zijn schouders op. 'Dit soort werk is niks voor Ridge, net zomin als voor jou, trouwens. Of voor je zussen. Ik denk dat ik maar iemand moet inhuren die het leuk vindt om met hout te werken.'

'Ik heb nooit gezegd dat ik het niet wilde.' Niet hardop tenminste.

Zijn vader keek hem aan zoals hij dat soms deed, alsof hij meer zag dan er was. 'Je hebt een scherp oog en een goed stel handen. Dat zal je van pas komen in je eigen huis, als je dat eenmaal hebt. Maar jij gaat geen gereedschapsriem omhangen om de kost te verdienen. Maar goed, tot je weet wat je wilt, mag je dit afval voor me naar de container brengen.'

'Doe ik.' Fox raapte het afval bij elkaar en sjuowde het door de smalle achtertuin naar de container die de Larsons voor de duur van de renovatie hadden gehuurd.

Hij wierp een blik op de aangrenzende tuin, waar hij kinderen hoorde spelen. En de lading in zijn armen viel met een plof op de grond toen al het gevoel uit zijn lichaam wegstroomde.

De jongetjes speelden met autootjes, emmertjes en schepjes in een helderblauwe zandbak. Maar er zat geen zand in. Bloed bedekte hun blote armen terwijl ze hun autootjes door de smurrie in de zandbak

duwden. Hij week struikelend achteruit terwijl de jongetjes motorgeluiden maakten en er rode golven bloed over de helderblauwe zij-kanten klotsten en over het groene gras stroomden.

Op de omheining tussen de tuinen, waar hortensia's op het punt stonden uit te komen, zat een jongen die geen jongen was. Hij ontblootte grijnzend zijn tanden terwijl Fox achterwaarts terugliep naar het huis.

'Pap! Pap!'

Gealarmeerd door de gesmoorde angst in zijn stem stormde Brian naar buiten. 'Wat? Wat is er?'

'Zie je niet... Kun je het niet zien?' Maar terwijl hij wees, wist Fox het, diep vanbinnen. Het was niet echt.

'Wat?' Brian pakte zijn zoon nu stevig bij de schouders. 'Wat zie je?'

De jongen die geen jongen was, danste over het harmonicagaas, terwijl vlammen van de grond omhoogschoten en de hortensia's tot as verbrandden.

'Ik moet weg. Ik moet naar Cal en Gage. Nu meteen, pap. Ik moet...'

'Ga maar.' Brian liet Fox los en deed een stap achteruit. Hij vroeg niets. 'Ga.'

Fox vloog het huis door naar buiten, de stoep over naar het plein. Het dorp zag er in zijn ogen anders uit dan gewoonlijk. Hij zag weer voor zich hoe het er zeven jaar geleden in die afschuwelijke week in juli had uitgezien.

Vuur en bloed, herinnerde hij zich, terugdenkend aan zijn droom.

Hij stormde de Bowl-a-Rama binnen, waar de zomermiddagcompetitie in volle gang was. Het doffe gerommel van de ballen en het gekletter van de pins bonsde in zijn hoofd terwijl hij regelrecht naar de ontvangstbalie rende, waar Cal werkte.

'Waar is Gage?' vroeg Fox op indringende toon.

'Jezus, wat heb jij?'

‘Waar is Gage?’ herhaalde Fox, en Cals lachende, grijze ogen werden ernstig. ‘Die is aan het werk in de speelhal. Hij... hij komt er net aan.’

Na een wenk van Cal kwam Gage aan slenteren. ‘Hallo, dames. Wat...’ De spottende grijns verdween na één blik op Fox’ gezicht. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Het is terug,’ zei Fox. ‘Het is teruggekomen.’

1

Hawkins Hollow, maart 2008

Fox herinnerde zich veel details van die dag, lang geleden, in juni. De scheur in de linkerknie van de Levi's-broek van zijn vader, de geur van koffie en uien in Ma's Pantry, het gekraak van de wikkels toen zijn vader en hij in de keuken van mevrouw Larson de Slim Jims opentrokken.

Maar wat hij zich vooral herinnerde, meer nog dan de schrik en de angst na wat hij in de tuin had gezien, was dat zijn vader hem had vertrouwd.

Hij had hem ook vertrouwd op de ochtend van Fox' tiende verjaardag, toen hij samen met Gage vuil, uitgeput en doodsbang was thuisgekomen, met een verhaal dat geen volwassene zou geloven.

Er was bezorgdheid geweest, bedacht Fox. Hij zag nog voor zich hoe zijn ouders elkaar hadden aangekeken, toen hij hun vertelde dat er iets zwarts, machtigs en kwaadaardigs was losgebroken op de open plek waar de Heidense Steen stond.

Ze hadden het niet afgedaan als oververhitte fantasie en ze waren niet eens kwaad geworden omdat hij had gelogen dat hij bij Cal zou slapen en er in plaats daarvan met zijn vrienden vandoor was gegaan om de nacht van hun tiende verjaardag door te brengen in het bos ten westen van het dorp.

In plaats daarvan hadden ze geluisterd. En toen Cals ouders waren gekomen, hadden die dat ook gedaan.

Fox keek naar het dunne litteken op zijn pols. Dat streepje, een herinnering aan het moment waarop Cal bijna eenentwintig jaar geleden zijn padvindersmes had gebruikt om hem, Cal en Gage tot bloedbroeders te maken, was het enige litteken op zijn lichaam. Hij had vóór die nacht, vóór dat ritueel, nog meer littekens gehad, want welke jongen van tien had geen littekens? Maar afgezien van dit streepje waren ze allemaal genezen, net zoals sindsdien al zijn verwondingen waren genezen. Zonder een spoor achter te laten.

Het was die vermenging van bloed geweest die het wezen had bevrijd dat eeuwen geleden was gevangen. Zeven nachten lang had het door Hawkins Hollow geraasd.

Ze dachten dat ze het hadden verslagen, drie tienjarige jongens die het opnamen tegen het verdorven wezen dat het dorp had bezoedeld. Maar zeven jaar later kwam het terug en braken er weer zeven helse nachten aan. En nog later, in de week dat ze vierentwintig waren geworden, kwam het nog eens terug.

Deze zomer zou het ook weer terugkomen. Het maakte zijn aanwezigheid al kenbaar.

Maar de situatie was nu anders. Ze waren beter voorbereid, hadden meer kennis. En deze keer kwam het niet alleen op hem, Cal en Gage neer. Ze waren met z'n zessen. Samen met de drie vrouwen die naar The Hollow waren gekomen en die via hun afstamming verbonden waren met de demon, net zoals hij, Cal en Gage waren verbonden met de kracht die de demon had gevangen.

Geen kinderen meer, dacht Fox, terwijl hij parkeerde voor het herenhuis aan Main Street, waar zijn kantoor en appartement waren gevestigd. En als ze iets konden afleiden uit wat hun groepje van zes een paar weken geleden bij de Heidense Steen had weten te bereiken, zou de demon die zich ooit Lazarus Twisse had genoemd, voor een paar verrassingen komen te staan.

Hij greep zijn aktetas en stapte uit. Het had Fox veel zweet en heel wat financieel jongleerwerk gekost om het oude bakstenen heren-

huis te kopen. De eerste paar jaar had hij krap gezeten – krappet dan krap, dacht hij nu. Maar ze waren de moeite en de eindeloze reeks boterhammen met jam en pindakaas waard geweest, want elke centimeter van het pand was van hem, en van de Hawkins Hollow Bank & Trust.

Op de plaat bij de deur stond FOX B. O'DELL, ADVOCaat. Het kon hem nog steeds verbazen dat hij voor het recht had gekozen, en dan nog wel voor het werk van dorpsadvocaat.

Die verbazing was niet helemaal terecht, veronderstelde hij. In het recht draaide het niet simpelweg om goed en kwaad, maar om alle nuances daartussenin. Hij vond het leuk om uit te zoeken welke nuance in verschillende situaties het beste werkte.

Hij stapte naar binnen en er ging een schok door hem heen toen hij Layla Darnell, een van dat groepje van zes, achter het bureau in zijn ontvangstruimte zag zitten. Zijn hoofd raakte even helemaal leeg, zoals vaak gebeurde als hij haar onverwachts zag. Hij zei: 'Eh...'

'Ha.' Haar glimlach was behoedzaam. 'Je bent eerder terug dan verwacht.'

Was dat zo? Hij wist het niet meer. Hoe moest hij zich concentreren met die sexy brunette met haar groene zeemeerminnenogen achter het bureau, in plaats van zijn grootmoederlijke mevrouw Hawbaker? 'Ik... we... hebben gewonnen. De jury had nog geen uur nodig om zich te beraden.'

'Dat is geweldig.' Haar glimlach werd breder. 'Gefeliciteerd. Was dat die letselschadezaak? Het auto-ongeluk? Meneer en mevrouw Pullman?'

'Ja.' Hij verplaatste zijn tas naar zijn andere hand en zorgde ervoor dat het grootste deel van de smaakvolle ontvangstruimte tussen hen in bleef. 'Waar is mevrouw H?'

'Tandarts. Het staat in je agenda.'

Natuurlijk. 'Juist. Ik ben in mijn kantoor.'

‘Shelley Kholer belde. Twee keer. Ze heeft besloten dat ze haar zus wil vervolgen voor echtbreuk. En... Wacht.’ Layla pakte er een notitieblok bij. ‘En omdat ze een “vieze, gore slet” is. Ze zei echt “slet”. En de tweede keer wilde ze weten of ze in de echtscheidingsovereenkomst kan laten opnemen dat zij de punten van een of andere online NASCAR-wedstrijd krijgt die die smerige schoft van een toekomstige ex-man van haar heeft gewonnen, omdat zij de coureurs voor die eikel had uitgekozen. Behalve het woord “eikel” weet ik echt niet wat ze met dat laatste bedoelt.’

‘Hm-m. Goed, interessant. Ik zal haar bellen.’

‘Toen begon ze te huilen.’

‘Shit.’ Hij had een zwak voor dieren, maar niet minder voor ongelukkige vrouwen. ‘Ik zal haar nu bellen.’

‘Nee, je kunt beter een uurtje wachten,’ zei Layla, met een blik op haar horloge. ‘Haar haar wordt nu behandeld. Ze laat het rood verven. Ze kan haar vieze, gore slet van een zus toch niet echt vervolgen voor echtbreuk, toch?’

‘Je kunt iemand overal voor vervolgen, maar ik praat het haar wel uit het hoofd. Misschien kun jij me er over een uur aan herinneren dat ik haar moet bellen. Is alles naar wens hier?’ voegde hij eraan toe. ‘Heb je nog iets nodig?’

‘Nee, ik heb alles wat ik nodig heb. Alice – mevrouw Hawbaker – is een goede leermeester. En ze is erg beschermend wat jou betreft. Als zij dacht dat ik het in mijn eentje niet aankon, zou ik hier nu niet zitten. Bovendien moet ik als officemanager in training aan jou vragen of je nog iets nodig hebt.’

Een officemanager die zijn libido niet door het plafond joeg zou een goed begin zijn, maar daar was het te laat voor. ‘Ik heb alles wat ik nodig heb. Ik ga nu...’ Hij maakte een gebaar naar zijn kantoor en liep weg.

Hij was in de verleiding de schuifdeuren te sluiten, maar dat zou onbeleefd zijn. Hij deed de deuren van zijn kantoor nooit dicht, ten-

zij hij een cliënt op bezoek had die behoefte had aan privacy.

Omdat hij zich nooit helemaal op zijn gemak voelde in een pak, trok Fox het jasje uit en smeedt het over het grijnzende varken dat als haakje diende. Opgelucht trok hij zijn das los en drapeerde die over een lachende koe. Er bleven een kip, een geit en een eend over, allemaal uitgesneden door zijn vader, die van mening was dat geen enkel advocatenkantoor stoffig kon zijn als het onderdak bood aan een stel maffe boerderijdieren.

Tot nog toe was dat juist gebleken, vond Fox.

Het was precies wat hij had gezocht in een kantoor: iets wat deel uitmaakte van een huis in plaats van een gebouw, met uitzicht op een buurt in plaats van straten. In de kast stonden de boeken en spullen die hij nodig had, maar daartussenin stonden kleine dingetjes die bij hem hoorden. Een honkbal die was getekend door de enige echte Cal Ripken, de caleidoscoop van glasinlood die zijn moeder voor hem had gemaakt, ingelijste fotootjes, een schaalmodel van de Millennium Falcon die hij met veel pijn en moeite had gebouwd toen hij twaalf was.

En dan stond er nog op een opvallende plek de grote glazen pot met eendollarbiljetten. Een dollar voor elke keer dat hij op kantoor het woord 'fuck' gebruikte. Dat had Alice Hawbaker ingesteld.

Hij pakte een cola uit de voorraad in zijn minikoelkast en vroeg zich af wat hij in godsnaam moest beginnen als mevrouw Hawbaker naar Minneapolis was vertrokken en hij alleen achterbleef met de lieflijke Layla, niet alleen als deel van het versla-de-vervloekte-demon-team, maar vijf dagen per week op kantoor.

'Fox?'

'Huh?' Hij draaide zich met een ruk om van het raam, en daar was ze weer. 'Wat? Is er iets mis?'

'Nee. Nou ja, afgezien van het Grote Kwaad dan. Je hebt de eerstvolgende paar uur geen afspraken, en aangezien Alice er niet is, dacht ik dat we het daar misschien over konden hebben. Ik weet dat we ander werk te doen hebben, maar...'

‘Is goed.’ Het Grote Kwaad zou hem iets anders geven om aan te denken dan haar prachtige groene ogen en zachte, glanzend roze lippen. ‘Wil je een cola?’

‘Nee, dank je wel. Weet je wel hoeveel calorieën er in dat blikje zitten?’

‘Het is het waard. Ga zitten.’

‘Ik ben te onrustig.’ Als om dat te benadrukken, wreef Layla haar handen tegen elkaar terwijl ze heen en weer liep door het kantoor. ‘Elke dag dat er niets gebeurt, word ik onrustiger. Wat stom is, want het zou juist een opluchting moeten zijn. Maar sinds we met z’n allen bij de Heidense Steen zijn geweest, is er niets gebeurd. Helemaal niets.’

‘We hebben stenen en stokken gegooid en geschreeuwd naar een demon uit de hel.’

‘Zeker, en Gage heeft op hem geschoten. En Cal...’ Ze stopte en keek Fox aan. ‘Ik word nog steeds beverig als ik eraan terugdenk hoe Cal op die kronkelende zwarte massa af stapte en er een mes in stak. En nu al bijna twee weken niets. Daarvoor zagen we hem bijna elke dag. We voelden hem, droomden van hem.’

‘We hebben hem verwond,’ bracht Fox haar in herinnering. ‘Hij is verdwenen naar waar demonen naartoe gaan om hun wonden te likken.’

‘Cybil noemt het een stilte voor de storm, en ze denkt dat hij een volgende keer nog harder toeslaat. Ze is elke dag uren bezig met haar onderzoek, en Quinn, nou ja, die schrijft. Dat is hun werk, en ze hebben het hiervoor ook gedaan, iets soortgelijks in elk geval, al was het niet precies hetzelfde. Ik ben een nieuwkomer, en het valt me op dat ze geen stap verder komen.’ Ze streek met haar hand door haar donkere haar en schudde haar hoofd, zodat de sexy lokken heen en weer slingerden. ‘Wat ik bedoel is... Een paar weken geleden zei Cybil dat ze zeer sterke aanwijzingen dacht te hebben voor waar Ann Hawkins naartoe was gegaan om haar baby’s te baren.’